

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa A. B.

przeciwko E. S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 stycznia 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 8 kwietnia 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 7217
(siedem tysięcy dwieście siedemnaście) zł tytułem zwrotu
kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego

w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - stanowią podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pozwany E. S.A. z siedzibą w W. we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 8 kwietnia 2016 r. wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że wyróżnione w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wykazują merytoryczną odrębność. Przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej z powołaniem się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga wykazania przez skarżącego, że w sprawie występuje zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Natomiast przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy.

We wniesionej skardze kasacyjnej skarżący, nie dostrzegając merytorycznej odmienności pomiędzy przesłankami ujętymi w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., łącznie w odniesieniu do tych przesłanek ujmuje uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania co godzi we właściwe ujęcie wymogów konstrukcyjnych

wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej. Ponadto wskazać należy, że skarżący wskazując na zagadnienie prawne dotyczące wykładni art. 635 w zw. z art. 656 § 1 k.c. abstrahuje od ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd drugiej instancji, którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Wbrew bowiem stanowisku skarżącego wyrażonemu z uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, z ustaleń przyjętych przez Sąd Apelacyjny za podstawę faktyczną orzekania wynika, że opóźnienie w wykonaniu umowy nie było spowodowane brakiem gotowości pracowników powódki do wykonania robót. W tej sytuacji odniesienie się do sformułowanego w skardze kasacyjnej zagadnienia prawnego nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia o zasadności skargi kasacyjnej. Dotyczy to również zagadnienia związanego z wykładnią art. 644 k.c., gdyż skarżący odwołuje się do okoliczności wykraczających poza obszar ustaleń faktycznych przyjętych przez Sąd Apelacyjny. Podkreślić należy, iż ocena zarzutu naruszenia prawa materialnego, w tym art. 644 k.c. w zw. z art. 656 § 1 k.c. oraz w związku z art. 5 k.c., jest dokonywana na podstawie stanu faktycznego ustalonego przez Sąd drugiej instancji, z którego nie wynika, co i w jakiej wysokości zaoszczędziła powódka z powodu niewykonania dzieła.

Odwołując się do treści wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stwierdzić należy, że nie zostały przez skarżącego przedstawione wystarczające motywy, które pozwalają na uznanie, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podkreślić bowiem należy, że wyróżniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Tych elementów nie można przypisać przedstawionemu

przez skarżących uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej, skoro tę przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono rażącymi naruszeniami prawa materialnego opartymi na założeniach faktycznych sprzecznych z przyjętymi przez Sąd drugiej instancji. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie podniesiono, że oczywista jej zasadność wynika z naruszenia przez Sąd drugiej instancji przepisów postępowania wskazanych w zarzucie w ramach podstawy kasacyjnej z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono - na wniosek powódki zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną - na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99, 108 § 1, 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz przepisów § 21 w zw. z § 15 i § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).